

Ars poetica

[2014. január]

A vers?

A vers medúzafő, áttetsző test,
óvatos lépteivel,
a maga elmosódott vagy túlexponált
képeivel, az idült pillanattal,
fagyott cinege, szélütött történet
és helyszínek a vers, tétova futás
a billentyűkön, piros torok,
kövek a szavak közt, csikorognak
és fénylenek, vizes szavak
ragyognak,
a vers, a vers
szoros göngyöleg,
dereng benne az ősvilági víz,
a vers szárazra vetve tárog,
kiszáradt torokkal, bőrrel,
kopoltyúja föl-le emelkedik,
zihál és énekel, föltört lábára néz
ő is, talán remél?
valamit hisz? víz? evez?
(óh igen, igen: zenél, tudjuk, ez
volt már, húzza fülembe,
eltörött a hegedűm, ilyen!)
De a VERS! A VERS talán más?
Talán életben tart? Talán föloldoz?
Talán helyettünk él?! Talán helyettetek
megszólal, talán? talán?
talán óda, szonett, koszorú?
A kilótt vers
eltalál, elhagy,
megtörténik, becsapódik, valamivé lesz,
veled, velünk, ó, igen, a vers
arra készlet, hogy ne vess, hogy
verset írj te is, hogy kérjed,
még, még, s hogy elfeled, esetleg
fölkavarja valamely forró vagy hűlt
emlékedet, mégsem te vagy,
szóval a vers, ó, mennyi beszéd
erről a dologról, — minek?
Hiszen itt élünk. Ehhez képest
a vers... Ugyan már!

Kategória: Talált vers

Denumire autor: Balla Zsófia

Látó Szépirodalmi Folyóirat